

Pavel Němec

Amant

Osoby a obsazení:

Matka

Kát'a

Radek

Amant

Policista

Emilka

Motto:

Netušil jsem, jak těžký úkol si na sebe nakládám tím, že chci napsat situační komedii.

Mnohem víc si teď vážím všech Mistrů, kteří to uměli a umějí.

OBRAZ 1

Před otevřením opony zní hudba z flétnového koncertu (flétna a klavír nebo flétna a orchestr) a bouřlivý potlesk. Do otvírání opony potlesk tichne a prolíná se s živou hudbou. V pokoji je Káťa a cvičí na flétnu. Dveřmi za Kátinými zády vchází tiše matka, v každé ruce drží jednu obálku. Přes domácí šaty má zástěru, na jejímž laclu je portrét Beethovena a na spodní části notová osnova se slavnými šesti notami z Osudové. Pročítěně obálkami diriguje, až náhle při Kátině chybě vykřikne:

- Matka Cis!
- Káťa *(Lekne se.)* Cože?
- Matka Cis! Mělo tam být cis!
- Káťa *(Otráveně svěsí ruce.)* Tak povídej, co se stalo tak strašně důležitého?
- Matka *(Nadšeně.)* Přišel ti dopis! *(Podává Kátě jednu z obálek.)*
- Káťa *(Na dopis se ani nepodívá a hodí ho do koše.)*
- Matka *(Okamžitě z koše dopis vyndá.)* Kát'o!!! Vždyť ani nevíš, od koho je!
- Káťa Když sis na to navlíkla Osudovou, určitě je od pana Pavla.
- Matka *(Nadšeně.)* Ano! Uhádla!! *(Prohlíží si adresu a celá se rozplývá.)* Podívej se, jaký má rukopis.
- Káťa Jaký?
- Matka Takový... ušlechtilý! *(Zasní se.)* Musí to být krásný člověk!
- Káťa Krásný člověk? Vždyť ho vůbec neznáš! Nikdy jsi ho ani neviděla!!!
- Matka To máš pravdu. Neviděla. A právě proto, že chci pana Pavla konečně poznat, zvu ho na sobotní oběd. *(Mává druhou obálkou.)*
- Káťa Cože?
- Matka Že zvu pana Pavla na sobotní oběd.
- Káťa Na tuhle sobotu?!
- Matka Ano. A po obědě nám zahraješ Debussyho. Tak cvič, ať uděláš na pana Pavla dojem!
- Káťa Ale já na něj nechci dělat dojem! A už vůbec ne tuhle sobotu!!!
- Matka *(Poznámku o sobotě nezaregistruje a celá se rozplývá.)* Všimla sis vůbec, jak krásně ve svých dopisech píše o mně?

- Káťa No tak si s ním domluv rande sama! A klidně si ho vezmi za muže, když je to tak „krásný člověk“!
- Matka *(Zvážní.)* Dobře víš, že tohle mám jednou pro vždy vyřešené!!!
- Káťa Promiň, mami. Ale vážně, už mě párkrát napadlo, že jsi ještě ženská k světu, tak proč bys vlastně nemohla...
- Matka *(Rázně Káťu umlčí.)* Kateřino!!! *(Vemlouvavě.)* Pan Pavel chce prosadit tvoje cédéčko...
- Káťa Především mě chce sbalit!
- Matka *(Celá se rozzáří.)* Ano!
- Káťa Mami!!!
- Matka *(Probudí se „z krásného snu“.)* Co?
- Káťa Kvůli cédéčku mě chceš strčit do postele nějakému páprdovi?
- Matka Jak to mluvíš? Vůbec ne! I když je pravda, že hudba lidi sbližuje.
- Káťa *(Konsternovaně matku sleduje a nenalézá slova, jen nevěřičně kroučí hlavou.)*
- Matka *(Pragmaticky.)* Pár koncerty za rok o sobě moc vědět nedáš. Jsi na začátku kariéry, potřebuješ co největší publicitu a s ním bys měla všechno daleko jednodušší.
- Káťa Dobře víš, že mám ráda Radka.
- Matka Radka, Radka. - Vždyť nerozumí hudbě!!!
- Káťa Ale rozumí mně!
- Matka A nemá otce! Chyběl mu mužský vzor, jaký z něj může být táta?
- Káťa A já snad tátu mám? Naposledy jsem ho viděla před sedmi roky!
- Matka Tvůj táta od nás odešel!
- Káťa Nepřišel ani na jeden můj koncert!
- Matka A ženský vzor jsi vždycky měla!
- Káťa Nikdy mě neslyšel hrát!
- Matka Radkova matka se vůbec nevdala! Vlastnímu synovi nikdy neřekla, kdo je jeho otcem. Svobodná matka! Bůhví s kým si ho kde uhnala.
- Káťa Radek tátu má! Dokonce mu platí studium. Jenom se prostě neznají, protože Radkova maminka si to nepřije.
- Matka No tak vidíš!

- Káťa Co je špatného na tom, že respektuje přání matky?
- Matka Ona nejspíš moc dobře ví, proč nechce, aby se stýkali.
- Káťa Mami!!! - Máme se rádi, víš?
- Matka Já to s tebou přece myslím dobře. Od malička jsem se věnovala tvému hudebnímu růstu...
- Káťa A hlavně - já už jsem Radka pozvala na sobotní oběd.
- Matka Cože?
- Káťa Chodíme spolu dva a půl roku a ještě jste se neviděli! Myslím, že je nejvyšší čas, abych vás seznámila. Tak jsem ho pozvala na oběd.
- Matka Na tuhle sobotu?!
- Káťa Ano. *(Paroduje matku.)* A po obědě vám zahraju Debussyho. Jdu cvičit, ať udělám na Radka dojem.
- Matka To nepřichází v úvahu! V sobotu přeci...
(Ozve se zvonek.)
Čekáš někoho?
- Káťa Nečekám. *(Jde otevřít.)*
- Matka *(Okamžitě přebírá iniciativu.)* Ne, ne, ne, já otevřu a ty hezky cvič, ať se v sobotu vytáhneš. Před panem Pavlem! *(Pana Pavla velmi zdůrazní.)*
(Znovu se ozve zvonek.)
(Cestou ke dveřím.) Vždyť už běžím! Snad nehoří!!
- Káťa *(Místo cvičení zahraje na flétnu pár tónů z Osudové.)*
- Pošťák *(Vchází s matkou, výrazně ráčkuje - r i ř.)* Promiňte, ale předpisy jsou předpisy. Zásilku, která je určena do vlastních rukou, může převzít výhradně adresát. Dobrý den slečno, mám pro vás balíček. Tady mi, prosím, vlastnoručním podpisem potvrďte převzetí zásilky.
- Káťa *(Nereaguje, jen na pošťáka konsternovaně zírá.)*
- Pošťák Slečno!! *(Káťa se "probere".)* Tady mi to podškrtněte. *(Káťa se podepíše, pošťák čeká, jestli matka neodejde.)*
- Matka *(Velmi komisně.)* Potřebujete ještě něco?
- Pošťák Nepotřebuju. - Totiž potřebuju!! Ještě jeden podpis.
- Matka Na co potřebujete dva podpisy?!!

Pošťák Rád bych slečnu poprosil o fotografii s autogramem. Vaše dcera je opravdová star!

Matka *(Roztaje)* Ano.

Káťa *(Posměšně ráčkuje také.)* Žádnou fotografii zrovna nemám. Na shledanou!

Pošťák Ale ne, to je hrozná škoda!

Matka Co kdyby se vám podepsala na program koncertu?

Pošťák Výborně!! Hned zítra si ten program nechám zarámovat!

Matka Počkejte chvíli, hned ho přinesu! *(Odejde.)*

Káťa Co blbneš Radku? Víš, jak jsem se vyděsila?

Radek *(Radkova výslovnost je pochopitelně v pořádku.)* Děsit mladé flétnistky je moje hobby!

Káťa To je rozum! Co kdyby tě máti poznala?

Radek *(Šaškuje)* Dosud jsme si nebyli představeni, takže mě poznat nemohla.

Káťa Kde jsi vzal tu maškarádu?

Radek Zkoušíme s kamarádama pošťáckou pohádku, tak mě napadlo, že v rámci nácvičku role ti diplomku přinesu takhle. *(Roztrhne balíček a podává Kátě diplomku.)* Už jen obhajoba, státnice a jsem hotov!

Káťa A potom...

Radek Hned jak začnu pracovat na plný úvazek, najdeme si podnájem.

Káťa A potom...

Radek *(Chvíli přemýšlí.)* Budeme pořád spolu?

Káťa *(Už trochu netrpělivě.)* A potom... *(Pantomimicky diplomkou naznačuje, jak chová na rukou malé dítě.)*

Radek *(Ukáže na Kátu a na oko se vyděsí.)* Ženská!!!

Káťa Já ti dám ženská! *(Je to sice legrace, ale Radek se přesto dá na útěk do zahrady.)* Já ti dám ženská!

Matka *(Vejde s programem v ruce.)* Kde je ten listonoš?

Káťa Odešel. *(Diplomku položí na stůl.)*

Matka *(Pohoršeně.)* Bez autogramu?!!

Káťa Našla jsem tady starou fotku z koncertu. Byl nadšený!

- Matka I mezi poštovními úředníky se najdou inteligentní lidé. Co to je? (*Bere do ruky Radkovu diplomku.*)
- Káťa Radkova diplomka. (*Vezme matku kolem krku a snaží se "vlísnout".*) Už jen obhajoba a státnice a splní se ti životní sen. Dcerunka bude chodit s panem inženýrem!
- Matka (*Pokládá diplomku zpět na stůl.*) Já Radkovi přeji, že už bude se školou hotový, ale k tobě bych si představovala někoho... zajištěného. Kdo už má vybudované určité postavení.
- Káťa Třeba pana Pavla.
- Matka Určitě je to lepší partie, než nějaký... Sotva dostudovaný...
- Káťa (*Ostře.*) Mami! (*Téměř prosba.*) Nechtěla bys Radka konečně poznat? On už s tím obědem počítá.
- Matka To nepřichází v úvahu! Na sobotu zvu pana Pavla a nehodlám na tom nic měnit!
- Káťa Vůbec ses mě nezeptala, jestli o něj stojím!!!
- Matka (*Zkouší to po dobrém.*) Káťo, u plotny v zástěře hudební kariéru neuděláš! Tady se ti nabízí šance, která už se nemusí opakovat... (*Snaží se o smír.*) A potom - pozvání na oběd tě ještě k ničemu nezavazuje. (*Dopis od Pavla strčí do kapsy a ukazuje druhý.*) Skočím s tím pozváním na poštu.

OBRAZ 2

- Radek *(Chce vylézt, ale Káťa ho nacpe zpět za dveře do zahrady právě ve chvíli, když matka strčí hlavu do dveří)*
- Matka Nepotřebuješ něco koupit, když už jdu ven?
- Káťa Nepotřebuju. *(Když za matkou zaklapnou dveře, zkontroluje ještě, jestli je "čistý vzduch" a teprve potom pustí Radka do pokoje.)*
- Káťa Je to v háji. A já jsem se na tu sobotu tolik těšila!
- Radek Tak se těš dál!
- Káťa Neslyšel jsi máti? Pozvala toho otravu!
- Radek Já myslím, že takhle bys o něm mluvit neměla. Třeba je to sympaták.
- Káťa Co tím myslíš? To chceš, aby k nám ten starouš chodil na oběd?
- Radek Kolik mu je let?
- Káťa Jak to mám vědět?
- Radek Řekla jsi starouš!
- Káťa První jeho dopisy jsem ještě četla a podle slohu...
- Radek A co když je to mladík v rozpuku? Třeba jako já?
- Káťa Jako ty? Počkej! Takže jestli je to "mladík v rozpuku", mám s ním začít chodit?!!
- Radek Káťo, uklidni se.
- Káťa Já se mám uklidnit! Ty chceš, abych si sem zvala nějaký amanty a já se mám uklidnit!!!
- Radek Nech mě domluvit!
- Káťa Dobře, už mlčím. Jsem moc zvědavá, co z tebe ještě vypadne!
- Radek Matinka chce na sobotu pozvat nápadníka, tak pozveš nápadníka.
- Káťa To nemyslíš vážně!
- Radek On přijde na oběd, osudově na tebe zapůsobí a ty se na první pohled zamiluješ.
- Káťa Já mlčím.
- Radek *(Chce pokračovat, ale Káťa ho přeruší)*
- Káťa Zatím jenom mlčím.

- Radek *(Chce pokračovat, ale Káťa ho zase nepustí ke slovu.)*
- Káťa Aby jsi zase neříkal, že tě nenechám domluvit.
- Radek *(Skočí Kátě do řeči.)* Ale má to jeden malinkatý háček.
- Káťa Aha! Už je to tady! To jsem na ten "malinkatý háček" moc zvědavá!
- Radek Nesmíš se splést! Na začátku návštěvy mu budeš říkat pane... Jak se vlastně jmenuje?
- Káťa Kdo?
- Radek Ten amant, co má přijít v sobotu na oběd.
- Káťa Pavel.
- Radek To jsem slyšel, ale příjmení?
- Káťa Taky Pavel. Vlastně ani nevím, jestli se podepisuje jménem nebo příjmením!
(Teprve teď si to uvědomila.)
- Radek Dobře. Tak nejdřív mu budeš říkat pane Pavle. Potom si potykáme a budu už jen Pavel.
- Káťa Potyká – me?
- Radek No jasně! Nezvoráš to?
- Káťa Počkej! Ty chceš...
- Radek *(Jako pošťák)* Zahrál jsem pošťáka, *(jako Amant)* zahraji i amanta!
- Káťa Jenomže máti už ho pozvala!! Zrovna odnesla ten dopis.
- Radek Napiš mu další dopis, že... *(Nápad.)* Že maminka nedávala pozor, srazil ji cyklista a návštěva se odkládá na neurčito.
- Káťa Co když tě máti pozná? Znáš se, začneš šaškovat...
- Radek *(Upjatě, už v roli Amanta.)* No dovolte, slečno! Vy snad pochybujete o mých hereckých schopnostech?
- Káťa *(Přistoupí na hru a tím pádem i na Radkův nápad.)* Pane Pavle, mohu vás pozvat na sobotní oběd? Moje matinka by vás ráda poznala a spolu jsme se, konec-konců také ještě neviděli. Znáš vás jen z dopisů.
- Radek Óóó, velmi rád, slečno Kát'o. Bude mi opravdovou ctí spořádat řízeček od vaší matinky. Už se na něj těším!

Káťa Řízeček vám usmažím sama! A po obědě bude koncert. Na programu je Claude Debussy, tak si o něm račte něco přečíst, ať můžete s matinkou duchaplně konverzovat o hudbě.

(Klapnou vchodové dveře.)

Káťa Máti! Rychle, ať to nepokazíš! *(Vystrčí ho dveřmi do zahrady.)*

OBRAZ 3

- Matka *(Strčí hlavu do dveří.)* Kát'o!
- Kát'a Ano?
- Matka Napadlo mě cestou, že musíme pořídit zásobu tvých fotografií. Jak to vypadá, když sem chodí tví obdivovatelé pro autogram, a my ani nemáme pořádnou fotografii!
- Kát'a Obdivovatelé? To myslíš toho pošťáka?
- Matka To je přece jedno, kdo to byl. O tvé fanoušky musíme pečovat! O všechny tvé fanoušky! Příště tě může poznat někdo na ulici a co si počneš? Zkrátka pořídíme zásobu tvých fotografií a vždycky jich u sebe budeš pár mít.
(Zadívá se zálibně na Kátu a položí jí ruce na ramena.)
- Kát'a Mami, stalo se něco?
- Matka Pojd' sem. *(Obejme ji.)* Pořád přemýšlím o té sobotě. Budeš na něj hodná, vid'?
- Kát'a Co myslíš tím „hodná“?
- Matka Měla bys mu dát...
- Kát'a Mami!
- Matka ...alespoň naději. Ale co v sobotu uvařím? Co bys říkala nadívané krutí kapse v sýrovém obalu s broskví? K tomu krokety, velká obloha...
- Kát'a Ženichovi má vařit nevěsta! V sobotu budou řízky! A brambory.
- Matka *(Vůbec Kátu nevnímá a pokračuje v přípravě jídelničku.)* A ke kávě dezert. Připravím nějakou specialitu.
- Kát'a Vařit budu já a budou řízky. Za prvé je miluje a za druhé stejně nic jiného neumím.
- Matka Jak můžeš vědět, že miluje řízky?
- Kát'a *(Lekne se.)* Kdo?
- Matka Pan Pavel.
- Kát'a Pavel??
- Matka Říkala jsi: „Za prvé je miluje.“
- Kát'a Vůbec ne! Říkala jsem: Za prvé je miluji! *(Poslední hlásku úmyslně hodně otevře.)* Já je miluje! M e l u j e ! ! !

- Matka Dobře dobře. Nebudeme se hádat. Mám recept na dezert, který miloval sám Paganini. To bude krása! Ty začneš hrát a k tomu já budu podávat Paganiniho oblíbený dezert. *(Odchází.)*
- Radek *(Vejde ze zahrady.)* Mmm!!! Řízečky od slečny, to bude pošušňáníčko!
- Káťa Co tu děláš? Zmiz!
- Radek Už mi tečou sliny jako toulavému podvratákov. *(Leze za Kátou po čtyřech, začne kňučet a najednou zavyje.)*
- Matka *(Vtrhne dovnitř, je zády k Radkovi, který znehybní.)* Co to bylo, proboha?
- Káťa *(Otočí ji zády k Radkovi.)* Něco v zahradě.
- Matka V zahradě? *(Dívá se ze dveří do zahrady.)*
- Káťa *(Káťa Radka přikryje ubrusem a postaví na něj květinu.)* Vlk!!
- Matka Kde by se tady vzal vlk, prosím tě? To bude... nějaký toulavý podvraták. Asi má hlad, chudák.
- Káťa *(Směrem k ukrytému Radkovi.)* Hlad možná má, ale ocenila bych, kdyby konečně zmizel!
- Matka Na zahradě nic nevidím. Asi to bylo za plotem. Něco jsem ti chtěla, ale teď si nemůžu vzpomenout co. Jak se ozvalo to zavytí...
- Káťa Asi to nebylo důležité. *(Odvrací matku od Radka.)*
- Matka Asi ne. *(Odchází.)*
- Káťa *(Sundá z Radka květinu a strhne přehoz.)* Ty nemáš rozum, všechno pokazíš! Koukej mazat! *(Vystrčí ho do zahrady.)*
- Matka *(Vejde.)* Už vím! *(Zarazí se a hledí do místa, kde před chvílí klečel Radek.)* Nestála tady před chvílí nějaká květina?
- Káťa Tady? Kde by se tu vzala kytky?
- Matka Zdálo se mi...
- Káťa Židle! Měla jsem tu židli!
- Matka Židli?
- Káťa A na ní kytku.
- Matka Ale mně se zdálo...
(Ze zahrady se ozve Radkovo zavytí.)

- Matka *(Prudce se otočí ke dveřím do zahrady.) Jedeš!!! Potvoro! (Vyhlíží do zahrady.)*
- Káťa *(Odtáhne ji od „nebezpečných“ dveří.) Říkala jsi, že sis vzpomněla na něco důležitého.*
- Matka *Ano! (Velmi důležitě.) Ten dezert bude ve tvaru noty!!*
- Káťa *(Čeká, jestli tohle je ta důležitá informace.) Aha.*
- Matka *(Je tím nápadem nadšena.) Co tomu říkáš?*
- Káťa *(Vyhne se odpovědi.) Musím cvičit. Kvůli sobotě! (Bere flétnu a chystá si noty.)*
- Matka *Cvič, holčičko, cvič. (Odchází a celá se rozplývá blahem.)*
- Káťa *(Začíná cvičit.)*
(Do tmy, hudba tvoří časový předěl.)

OBRAZ 4

- Matka *(Pobíhá po pokoji a dělá ony zbytečné úkony, jejichž význam muži nemohou chápat: uhladí precizně vyžehlený ubrus, sebere z něj neexistující smítko, srovná perfektně rovný obraz, odsune a přesně do stejné polohy zase přisune židli atd.)*
- Káťa *(Dívá se na matku a ostentativně jí dává najevo, že je jí všechno jedno, ve skutečnosti je však ještě nervóznější než matka.)*
(Ozve se domovní zvonek.)
- Matka *(Trhne sebou.)* No konečně! *(Chystá se jít otevřít.)*
- Káťa *(Přeběhne matku.)* Jdu otevřít! *(Odejde dveřmi v levém zadním koutě, matka se spěšně doupravuje.)*
(Po chvíli se ve dveřích objeví ruka s kyticí.)
- Matka Ale to je od vás milé! *(Chce si kytici vzít, ta jí však několikrát uhne, potom se objeví rozesmátá, dobře se bavící Káťa s kytkou v ruce.)* Nemůžeš těch srandiček nechat aspoň teď? *(Máchně po ní utěrkou, ale Káťa stihne uhnout.)*
- Radek *(Vstupuje a drží se za oko, do kterého byl zasažen utěrkou, ve druhé ruce má kytici pro matku.)* Dobrý den.
- Matka Dobrý den! Vítám vás pane... *(Podává mu ruku.)*
- Radek Pavel. *(Přijme podanou ruku.)* Pavel Pavel.
- Matka Ano. Stáňa, Stáňa, Stáňa.
- Radek *(Vykulí oči v upřímném údivu.)* Prosím?
- Matka Promiňte, jsem trochu nervózní.
- Radek Madam, tady jsem si dovolil... *(Podává jí květinu.)*
- Matka Ale to je od vás milé! Prosím, posaďte se.
- Radek Děkuji.
- Matka Mohu vám nabídnout aperitiv?
- Radek Ano, děkuji, velmi rád.
- Matka *(Zahájí rafinovaný výslech.)* Nebudete, doufám, řídit?
- Radek *(Vypadne z role.)* Ne, to tedy nebudu. *(Zachytí gestikulaci Káti a uvědomí si svou chybu.)* Řídím vlastně nerad a jen v nejnutnějších případech.
- Matka To je neobvyklé ve vašem věku.

- Radek Zaměstnávám řidiče, protože tak mohu v autě pracovat. Přípravovat si obchodní jednání, ekonomické rozvahy a podobně. Je to značná úspora času a *(přehnaná výslovnost)* "Time is money", že, jak říkával už... Ford? *(Oddychne si, že to zvládnul.)*
- Matka Ano, to je krásné... A jak jste vlastně...
- Káťa *(Významně zakašle.)* Maminko, chtěla jsi panu Pavlovi nabídnout aperitiv.
- Matka Ach ano, odpusťte. *(Přinese láhev a dvě skleničky, nalije aperitiv a láhev zase odnáší.)*
- Káťa K obědu budou řízky. Máte je rád?
- Radek To teda mám. *(Kopanec od Káti.)* Nemám! *(Káťa se chytá za hlavu a klepe si na čelo.)* Nemám moc příležitostí pochutnat si na české kuchyni. Většinou obědvám s obchodními partnery a v takové chvíli je vhodné vyjít jim vstříc a přizpůsobit se jejich zvykům. Obvykle tedy jím orientální kuchyni, i když bych vlastně velmi rád dal přednost prostému českému jídlu. *(Úlevně si oddechne a aperitiv do sebe doslova "kopne".)*
- Matka *(Vrátila se ke stolu.)* Na dnešní setkání. *(Zdvihne svou sklenku a všimne si, že Radkova je prázdná.)* Ach, promiňte! *(Dojde pro láhev, nalije, odnáší láhev, hned se vrací.)* Jak vy muži říkáte: do druhé nohy, že... *(Připíjí si s Radkem, sama jen decentně usrkne, Radek do sebe aperitiv zase kopne.)*
- (Matka nevěřícně zírá na Radkovu prázdnou skleničku, nastane trapné ticho.)*
- Matka Přiznám se, pane Pavle, že jsem si vás představovala staršího.
- Radek Skutečně?
- Matka Kateřina se mi pochlubila vašimi dopisy a... Zkrátka slovník dnešní mladé generace bývá takový... Takový...
- Radek Ano?
- Matka Ne tak vybraný jako je ten váš.
- Radek *(Podívá se na Káťu, u které hledá pomoc, ale nenalézá ji.)* Považujete můj věk za překážku?
- Matka Ale ne!!! Vůbec ne! Naopak!!! Myslím, že takhle si s Kateřinou budete mnohem lépe rozumět.
- Radek To jsem opravdu rád.
- (Trapné ticho.)*

- Radek Občas s tím mívám problém u nových obchodních partnerů. Někdy mě vzhledem k věku považují za nějakého... Praktikanta.
(Trapné ticho.)
- Matka Chtěla jsem vařit nějakou specialitu, ale Kateřina nedala jinak, musela pro vás oběd připravit sama.
- Radek *(Vstane a vezme Káťu za ruce.)* Pokrm, který připravily tyto něžné ručky, mi bude chutnat jako božská mana. *(Políbí Káťu na ruce.)*
(Trapné ticho.)
- Matka Jakou jste měl cestu?
- Radek Na to, že je sobota, to bylo dost hustý, madam. *(Šťouchanec od Káti.)*
Naštěstí můj řidič je skutečně skvělý a přesto, že, jak už jsem řekl, provoz byl na sobotu dost hustý, zvládnul to včas.
(Trapné ticho.)
- Matka Tak ještě jednu, že?
- Radek Děkuji.
- Matka *(Matka odchází pro láhev, přináší ji, nalije Radkovi a než stihne nalít sobě, Radek má svou sklenku zase prázdnou.)*
- Radek *(Nastaví svou sklenku.)* Ale už opravdu jen symbolicky!
- Matka *(Zírá na Radkovu prázdnou sklínku.)* Vy...
- Radek Ne, ne, ne. Skutečně jen symbolicky! Musíte mi prominout, ale nejsem na alkohol vůbec zvyklý.
- Matka Ale to je báječné! *(Nalévá mu.)* Přece se nebudete omlouvat za své přednosti! Máte asi velmi náročné povolání, že ano?
- Radek *(Podívá se na Káťu, ta však jen pokrčí rameny.)* Máte pravdu, velmi náročné, ale nač si kazit volný den přemítáním o práci. Já bych řekl, že především jsem velkým obdivovatelem hudby a zejména interpretačního umění slečny Kateřiny. *(Vypije svůj aperitiv na ex.)*
- Matka Ano. To je krásné. *(Chce Radkovi znovu nalít.)*
- Káťa *(Cítí nutnost matku zarazit.)* Já myslím, maminko, že bys panu Pavlovi už neměla nalévat, když to nemá rád.
- Matka Ano. Vlastně ne! Mám ještě spoustu práce v kuchyni, Kateřina se o vás zatím postará, pane Pavle. Jistě si toho chcete spoustu povědět. *(Kátě, jako by jí)*

chtěla vysvětlit, že to myslí „ve vší počestnosti“.) O hudbě. (Odchází do kuchyně.)

Radek Tak co, jakej jsem byl?

Káťa Dvakrát ses málem podřeknul. A to tě hlavní výsledk teprve čeká.

Radek Zvládnou ho levou zadní!

Káťa Hlavně už nepij!

Radek Potřeboval jsem se uvolnit! *(Chce Kátu obejmout.)*

(Ozve se zvonek, oba se leknou a odskočí od sebe. Pak se zasmějí a znovu se chtějí obejmout, ozve se zaklepání, znovu od sebe odskočí.)

Matka *(Vstoupí v zástěře.)* Nezlobte se, že váš ruším. Káťo, podívej se, prosím tě, kdo zvoní, já nejsem upravená. A nikoho nezvi dál. Vyříd' to jen ve dveřích.

Káťa Jasně! *(Matka odejde, Káťa jde otevřít.)* Hned jsem tu.

Radek Zatím si zakouřím.

Káťa Ale to musíš...

Radek Já vím. Do zahrady. *(Odejde do zahrady.)*

Káťa *(Za okamžik se vrací - do místnosti vcouvá a snaží se zadržet Pavla, který nese kytici rudých růží.)* Ale dnes se to opravdu nehodí pane...

Pavel Promiňte, dosud jsem se nepředstavil. Pavel Pavel.

Káťa *(Vyděsí se.)* Vy?!!

Pavel Ano.

Káťa Pane Pavle, copak jste nedostal můj dopis?

Pavel Ale ano, dostal. Právě proto...

Káťa Psala jsem vám, že vaši návštěvu musíme odložit!

Pavel Nebudu zbytečně obtěžovat.

Káťa To jste hodný. Prosím. *(Ukazuje na dveře.)*

Pavel Jen předám paní matce květinu k svátku, slečno Kateřino.

Káťa Vždyť přece víte, že maminku srazil cyklista a je zraněná! Právě proto jsme vaši návštěvu odložili!!

Pavel Květiny jí jistě nepřitíží.

Káťa Ale...

Pavel Dále se opravdu nezdržím. Slibuji!

Káťa No tak... Počkejte, prosím, tady v knihovně. *(Vyšoupne ho za dveře. Potichu volá do zahrady)* Pane Pavle!

Pavel *(Vejde z knihovny.)* Prosím?

Káťa Vy ne!!! Vám jsem řekla, abyste počkal v knihovně! *(Strčí ho zpět. Vchází Radek, chce promluvit, ale Káťa mu zacpe ústa.)* Tady vedle v knihovně je Pavel.

Radek Kdo?

Káťa Amant!

Radek Co tu chce?

Káťa Přinesl máti kytku k svátku.

Radek Proč jsi ho pouštěla dovnitř?

Káťa Nedal si říct. *(Paroduje.)* Nese jen paní matce kyticí k svátku. Květiny jí jistě nepřitíží. Dále se opravdu nezdrží.

Radek Nesmí se s ní potkat! Řekni mu, že... že... Něco si prostě vymysli!

Káťa Ten se jen tak odbýt nenechá.
(Ozve se zaklepání, vejde matka.)

Radek *(Bleskurychle vytáhne mobil a „telefonuje“, Káťa gesty naznačuje matce, že potřebuje ticho.)*

Matka *(Šeptá ke Kátě.)* Kdo to na nás zvonil?

Káťa *(Rovněž "šeptem".)* Omyl. Hledali souseda.

Matka *(Chce něco říct, ale Káťa jí zakryje ústa.)*

Káťa Pan Pavel teď pracuje. Musí tu být ticho.

Radek *(Šeptá do telefonu.)* Okamžitě to zařídte.

Matka Proč šeptá?

Káťa Proč, proč, proč... Protože... Jsou to nějaké tajné informace.

Matka Aha. *(Odejde.)*

Radek Mám to. Přines mi nějaký župan a fáč.

Káťa Fáč?

Radek Jo. Obinadlo!

Káťa Na co?

Radek Honem! *(Káťa odběhne, Radek chodí po pokoji a kroutí při tom zadkem jako manekýna - zkouší si ženskou chůzi.)*

Káťa *(Vrací se, nese dlouhý župan a obinadlo.)*

Radek *(Obléká si župan.)* Jsem tvoje matka a mám poraněnou hlavu. Nemůžu mluvit. *(Kolem hlavy si motá obinadlo.)*

Káťa Kalhoty! *(Radek si vyhrnuje nohavice, které čouhají z pod županu.)*

Radek *(Předvádí "ladnou" chůzi.)*

Káťa Počkej! *(Sundá si své pantoflíčky na vyšším podpatku a podá je Radkovi. Ten si sedne, nasadí si je na špičky nohou a gestem naznačí, že je připraven.)*
Prosím. *(Pouští dovnitř Amanta.)*

Pavel *(Rozhlíží se po pokoji a hledá matku.)*

Káťa *(Ukazuje Radka.)* To je maminka.

Pavel Dobrý den.

Radek *(Vstane, chce Pavlovi podat ruku, ale v pantofličkách, které jsou mu malé a navíc mají vyšší podpatek, okamžitě klopýtne. Dopadne zpět, na pozdrav neodpoví.)*

Káťa Maminka utrpěla vážný úraz hlavy a nemůže mluvit.

Pavel Ale to vůbec nevádí. Moc se omlouvám, chtěl jsem jen popřát rychlé uzdravení a k vašemu svátku jsem si dovolil... *(Chce předat květiny.)*

Káťa A neslyší!!!

Pavel Aha. Tak tedy... *(Z kapsy vyndá připravenou malou obálku, napíše na ní přání, vsune ji do kytice, kterou předá Radkovi.)*
(Ozve se zaklepání)

Káťa Moment!! Nevstupovat!!! *(Šeptá Amantovi.)* To je... můj psychicky narušený bratr. Trpí chorobnou potřebou ochraňovat mě.

Pavel Netušil jsem, že máte bratra.

Káťa Přes týden je v ústavu, protože může být nebezpečný a potřebuje stálý dohled. Nesmí vás tu vidět. Určitě by vám ublížil. Počkejte, prosím, v knihovně.
(Strčí ho znovu do knihovny, zavře za ním dveře a začne rychle svlékat Radkovi župan, on se zatím zbavuje obinadla. Ozve se nové zaklepání.)
Prosím, dále.

(Radek nestihnul dokončit převlek, jeho sako a kravata visí na věšáku a právě v okamžiku, kdy vchází matka, si zapíná košili.)

Matka *(Vejde, zkontroluje situaci a vezme Káťu stranou. Šeptem.)* Co se tady dělo?

Káťa Mami, jsem už dospělá, víš? Některé věci ti prostě nebudu vysvětlovat.

Matka *(Radkovi.)* Nechcete si před obědem prohlédnout zahradu?

Radek Ano, velmi rád. *(Vytáhne z kapsy krabičku cigaret.)* Mám už chvíli chuť na cigaretu a nechci vám zde kouřit, madam.

Matka *(Otočí se na Radka a dívá se na něj, jako by si tu chtěl píchnout heroin. Káťa mu za jejími zády naznačuje, že udělal chybu.)* Vy kouříte?!!!

Radek Ano. Ale v poslední době uvažuji, jestli by nebylo lepší přestat.

Matka Určitě by to bylo lepší!!!

Radek *(Zastrčí cigaretu zpět do krabičky, vrátí se ode dveří a sedne si.)*

Matka Ale teď si ještě zakuřte.

Radek *(Cigaretu zase vyndá a dá si ji do úst.)*

Matka V zahradě!!

Radek Ach! Zajisté. Promiňte. *(Odchází do zahrady.)*

Matka *(Kontroluje vchod do zahrady a mluví tlumeně, aby ji nebylo slyšet ven.)*
Myslím, že jsi měla pravdu.

Káťa V čem?

Matka Nehodí se k tobě.

Káťa Proč ne? Mně se docela líbí.

Matka Podívej se Káťo. Kouří, ...

Káťa Slyšela jsi přece, že s tím chce přestat.

Matka Dost pije, ...

Káťa Že pije? To jsem si opravdu nevšimla.

Matka Vyzunknul čtyři skleničky aperitivu! Všechny na ex!!!

Káťa Prosím tě... To tys ho pořád nutila!

Matka Já že jsem ho nutila?

- Káťa No jistě! Hned jak jsi odešla, prosil mě, abych ti nějak šetrně naznačila, že to nemá rád a abys mu už nenalévala žádný alkohol! Je tak slušný, že tě prostě nechtěl urazit!
- Matka A co ty jeho tajné informace? A vůbec, proč jsem vlastně nemohla dál?
- Káťa Zrovna jsme si potykali.
- Matka No a?
- Káťa K tykání patří polibek.
- Matka Kát'o!!!
- Káťa Sama sis přála, abych na něj byla hodná a dala mu naději.
- Matka Naději!!! Když jsem přišla, zapínal si košili!
- Káťa Zdálo by se ti lepší, kdyby si ji ve tvé přítomnosti rozepínal?
- Matka Nebud' drzá! – Mně se to nelíbí. V tomhle věku už mít auto se šoférem, k tomu ty tajné informace, aby to nakonec nebyl nějaký mafián!
- Káťa Co blázníš? Je prostě mimořádně schopný. To je všechno.
- Matka Uvidíme. Jdu dodělat ten dezert. Špatně jsem to odhadla, chvíli to ještě potrvá. *(Odchází.)*
- Káťa *(Otevře dveře do knihovny.)* Tak pojd'te pane Pavle, už je pryč.
- Pavel *(Vejde.)* Slečno Kat... *(Ztuhne, protože se z druhé strany zjeví Radek.)*
- Káťa *(Zaregistruje, že jsou tam oba a rezignovaně se posadí.)* A je to v háji!
- Pavel Mladý muži, nikomu nechci ublížit, to si nesmíte myslet! A zvláště ne vaší sestře!
- Radek *(Okamžitě se „chytí“, zvedne nad hlavu židli.)* Kdo to je? Nedotknul se tě? Já ho zabiju! Mojí sestry se nikdo dotýkat nebude!
- Káťa Nedotknul, Radečku. A ty teď necháš pána pěkně odejít, ano?
- Radek Co tu chce? *(Radek se židli zdviženou nad hlavu se blíží k Pavlovi, ten před ním ustupuje kolem stolu, až si vymění místo a Pavel se ocitne u dveří do zahrady.)*
- Káťa Ten pán je tu pracovně, Radečku. Je to...
- Radek Proč jde do zahrady?
- Pavel Jsem zahradní architekt.

- Káťa Ano! Zahradní architekt! Přišel se podívat na naši zahradu. Já mu ji ukážu a ty se zatím dojdi podívat za maminkou, jestli něco nepotřebuje. *(Potichu pouze Amantovi.)* Pojd'te, na zahradě přelezete plot a už se s ním nepotkáte. *(Odejdou do zahrady.)*
- Matka *(Vejde.)* Káťo!
- Radek Slečna Káťa se šla projít.
- Matka Projít? Proč projít? Kam projít?
- Radek Trochu ji rozbolela hlava. Myslel jsem, že jí prospěje, když se nadýchá čerstvého vzduchu na zahradě.
- Matka Vy jste tak hodný, pane Pavle.
- Radek Ale ne... Jen mi opravdu záleží na tom, aby se slečna Káťa cítila dobře. Myslíte, že byste mohla tolerovat malé zdržení?
- Matka Ale jistě! Chtěla jsem ještě připravit dezert podle receptu samotného Paganiniho...
- Radek *(Přehnané nadšení.)* Paganiniho?!? Úžasné!!!
- Matka ... ale bála jsem se, že to do oběda nestihnu. Tak ho dodělám teď a ke stolu bychom mohli usednout o něco později.
- Radek Madam, vy jste nejen vzorná matka, ale také vzorná hostitelka. *(Políbí matce ruku.)* Káťa má ve vás příklad hodný následování.
- Matka *(Matce po políbení ruky „zjihnou oči“ a začne se přibližovat k Radkovi.)* Vy lichotníku!
- Radek *(Radek si jejího pohledu všimne a zvolí raději ústup.)* Půjdu se za ní podívat. *(Odchází do zahrady, matka se za ním dojatě dívá.)*
- Matka Snad to přeci jen bude ten pravý. *(Odejde do kuchyně.)*
- Káťa *(Vrací se ze zahrady, když tu nevidí Radka, odejde do kuchyně.)*
- Pavel *(Vrací se ze zahrady, cosi opatrně hledá.)*
- Matka *(Vejde z kuchyně, v ruce má obrovský nůž na krájení dortů, zastaví se a zírá na Amanta.)* Co tu děláte?!!
- Pavel Hledám klíče od auta. *(Otočí se, vyděsí se, oči má upřené na obrovský nůž.)*
- Matka Kdo jste?!!
- Pavel *(Chvíli je opravdu překvapený.)* Už je vám lépe?
- Matka Mně? – Asi jste si spletl dveře!

- Pavel Ne, to určitě ne. Ještě jednou se vám omlouvám, chápu, že právě dnes asi není nejvhodnější chvíle na seznamování, ...
- Matka *(Výhruzně, s napřaženým nožem.)* Ptala jsem se vás, kdo jste!!!
- Pavel Zahradní architekt. Slečna Kateřina mě požádala o radu.
- Matka *(Drží Amanta nožem v šachu.)* Káťo!
- Káťa *(Vejde.)* Copak?
- Matka Tenhle pán je zahradní architekt?
- Pavel *(Pochopil, že mu Káťa lhala, ale nehodlá to prozradit. Dokonce se nastalou situací začíná bavit.)*
- Káťa Ano. Myslela jsem, že už jste odešel, pane architektě.
- Pavel Vrátil jsem se. *(V nastalé pauze si Káťu „vychutnává“, ale potom ji vysvobodí.)* Pro klíče od auta. Zapomněl jsem je položené na židli.
- Matka *(Skloní nůž.)* Promiňte. Člověk musí být opatrný, že. Nechtěla jsem vás vyděsit. *(Kátě naznačí, aby ho vyprovodila a sama odchází do kuchyně.)*
- Radek *(Vchází ze zahrady.)* Ty jsi tu ještě?
- Káťa Pan architekt si tu zapomněl klíče, Radečku.
- Radek *(Popadne židli a blíží se k Pavlovi, který si s ním obloukem vymění místo, využije toho a uniká do zahrady. Před tím ještě stihne položit klíče na židli, tentokrát záměrně.)*
- Káťa Potkal tu máti. Ona si naštěstí myslí, že je zahradní architekt.
- Radek Zbav se ho nějak!
- Káťa Dohlédnu na to, aby ten plot opravdu přešel. *(Odchází za Amantem.)*
- Matka Káťo...
- Radek Káťa šla panu architektovi ještě cosi ukázat do zahrady.
- Matka Ale co ji to napadlo? Nikdy jsme zahradního architekta nepotřebovali...
- Radek To byl můj nápad, madam. Mám s ním ty nejlepší zkušenosti. I úhor umí proměnit v opravdový ráj.
- Matka *(Velmi pohoršeně.)* Úhor?!! Naše zahrada přece není úhor!
- Radek A teď si představte, co vykouzlí z tak pěkné a udržované zahrady jako je ta vaše!
- Matka *(Chce ještě cosi namítnout.)*

- Radek Měl to být dáreček pro slečnu Káťu. A pro vás jsem si dovolil ještě jednu květinu.
- Matka Ještě jednu?
- Radek Tahle je k svátku. *(Dává jí růže, které přinesl Pavel.)* Chtěl jsem vám ji předat až u oběda, ale bojím se, že bez vody by zvadla.
- Matka Ale to je od vás milé! Vy jste tak pozorný! Hned pro ni najdu vhodnou vázu! *(Květinu položí a jde pro vázu.)*
- Káťa *(Vrací se ze zahrady.)* Tak a je od něj pokoj.
- Radek Zvládli jsme to. Jaká jsem byl matinka? A bratříček?
- Káťa Matinka i bratříček byli na jedničku, ale teď potřebuju, abys byl ještě šikovný řemeslník.
- Radek Proč řemeslník?
- Káťa Utrhnul pletivo, když lezl přes plot. Že to spravíš, vid'? Náradí je v kůlně.
- Radek Ale klidně. Hlavně že jsme se toho amanta zbavili. *(Odejde do zahrady.)*
(Ozve se zvonek.)
- Matka *(Vejde z kuchyně, v ruce má vázu, do které aranžuje květinu od Pavla.)* Káťo, prosím tě, vyřid' to. *(Ironicky.)* Nečekáš náhodou bytového architekta?
- Káťa Nikoho nečekám. *(Jde otevřít, matka se vrací do kuchyně.)*
- Policista *(Vejde, vede Amanta, s nimi i Káťa.)* ... a tvrdil mi, pani, ...
- Káťa Slečna.
- Policista Pochopitelně! A představte si, pani, tvrdil mi, že přes plot jste ho poslali vy.
- Káťa Mluvil pravdu. Přes ten plot jsem ho poslala já.
- Policista No vidíte, mě to taky tvrdil! Ale na mě si nepříjde, víte, pani?
- Káťa Slečna!
- Policista Pochopitelně! Lidi myslej, pani, že když se povídaj ty vtipy o policistech, že jsme všichni blbci, rozumíte?
- Káťa *(Rezignovaně.)* Nerozumím.
- Policista *(Zarazí se a potom začne vysvětlovat – velmi pomalu a velmi nahlas.)* No, že když se povídaj ty vtipy o policistech, ...
- Káťa Aha. – Už začínám tušit.
- Policista Jenže to je jinak, pani.

Káťa Slečna!!

Policista Pochopitelně! (*Cituje:*) „Každý, kdo nastupuje k policii, a to i městské, je povinen absolvovat náročné fyzické a psychologické testy.“

Káťa Předpokládám, že vy jste obojí zvládnul výtečně.

Policista Pochopitelně! Sto padesát kliků!

Káťa Neuvěřitelné!

Pavel Tak já zase půjdu. (*Chce odejít do zahrady.*)

Policista Na jeden zátah, pani!! (*Pavla vůbec nevnímá.*)

Káťa (*Pavlovi.*) Né!!!

Policista (*Kátino "Né!!!" pochopí tak, že mu nevěří jeho výkon.*) Vy mi nevěříte? (*„Zalehne" a začne předvádět kliky, Káťa se v tomtéž okamžiku vrhne za Pavlem unikajícím do zahrady a zadrží ho.*)

Káťa (*Tlumeně.*) Pane Pavle, přece nepolezete znovu přes plot. Prosím. (*Pokyne mu ke dveřím, Pavel překročí policistu a odchází, což policista nepostřehne, protože právě dělá kliky – včetně správných hlasitých výdechů.*)

Matka (*Vejde se zadělávačkou, ve které míchá těsto a udiveně se dívá na cvičícího policistu.*) Dobrý den!

Policista (*Vstane a mluví k matce.*) Na jeden zátah, pani!!!

Matka Prosím?!

Policista (*Vyhrne si rukáv, zatne svaly a předvádí je matce.*) Vidíte? Jako skála!!!
Můžete si klidně sáhnout!

Matka (*Nechápe.*) Co tady chcete?

Policista Předvedl jsem podezřelého!

Matka (*Rozhlíží se.*) Koho?

Policista (*Teprve teď zjistí, že Pavel je pryč.*) Utekl!

Matka Kdo utekl?

Policista To se právě musí vyšetřit! A to se vyšetří, to vám garantuju! (*Odchází.*)

Matka (*Nechápavě sleduje jeho odchod, obrátí se na Kátu.*) Co chtěl?

Káťa Myslel si, že je tu zloděj a přišel ho zatknout.

Matka Zloděj?!

- Káťa Vtrhnul sem chytat zloděje, ale žádného nenašel. Potom dělal kliky a teď je prostě pryč. Je to za námi.
- Matka Ještě že to neviděl pan Pavel. Co by si o nás pomyslel? Kde vlastně je?
- Káťa *(Ukáže na východ, kterým odešel Amant, pak si ale uvědomí, že tudy odešel „pravý“ Pavel, zatímco Radka poslala opravit plot.)* Prochází se po zahradě.
- Matka *(Nechápe, proč Káťa ukazuje na východ, ale mluví o zahradě, která je na opačné straně.)* Ještě pořád tě bolí hlava, vid'?
- Káťa Mě?
- Matka Pan Pavel říkal, že tě bolela hlava, a tak jsi se šla nadýchat čerstvého vzduchu.
- Káťa Aha. Ano! Ale už mě to přešlo.
- Matka On je tak pozorný... Půjdu mu poděkovat. *(Chce odejít do zahrady.)*
- Káťa *(Snaží se ji zadržet.)* Ale to nemusíš! Já už jsem mu poděkovala!
- Matka Nevadí. Zeptám se ho, jestli nechce kávu. *(Odejde do zahrady.)*
- Káťa *(Rezignovaně si sedá.)* Snad aspoň oceníš, že nám opravuje plot.
(Zvonek.)
To snad není pravda! *(Jde otevřít.)*
- Policista *(Privádí Radka.)* Tak jsem chytil dalšího podezřelého, vidíte, pani? Chtěl vám rozebrat plot.
- Radek Ten plot jsem spravoval!
- Policista To říkají vždycky. Kdepak, pani, na mě si nepřijdou!
- Káťa Slečna!
- Policista Pochopitelně. *(Zarazí se, jako by si poprvé uvědomil, že Káťa se dožaduje oslovení slečna.)* Co furt máte s tou slečnou?
- Káťa *(Vybuchne.)* Nejsem vdaná, rozumíte? Tím pádem nejsem PANI, ale slečna, jenže to jste asi u těch vašich zkoušek neměli! Nepřeju si, abyste mi říkal pani a hlavně si nepřeju, abyste tu pořád obtěžoval! Jestli toho okamžitě nenecháte, zavolám vašemu veliteli, řeknu mu, že nám sem bezdůvodně lezete, předvádíte kliky, obtěžujete mě a neustále zatýkáte naše hosty. Vřele mu doporučím, ať vás degraduje a pošle do blázince! Tam si potom můžete hrát s ostatními chovanci na policajty a na lupiče! Pochopil jste, co jsem říkala, nebo to chcete ještě jednou pomalu?

- Radek *(Ukryvá se do knihovny. – Využívá toho, že policista je naprosto konsternovaný Kátinou reakcí, stojí před ní v pozoru a nedává pozor.)*
- Policista Tak takhle ne! Tohle vás bude mrzet, pani.
- Káťa Slečna!!!
- Policista Zatraceně mrzet, to vám teda garantuju. A vy mi dosvědčíte... *(Otočí se po Radkovi, který stál původně za ním.)* Kde je?
- Káťa *(Hraje údiv.)* Kdo?
- Policista Podezřelý!
- Káťa *(Velmi, velmi mile.)* Vám se asi něco zdálo, ne? Nemíváte občas pocit, že jste... nosorožec?
- Policista Cože?
- Káťa Nebo policista! Nemyslíte si občas, že jste policista?
- Policista Já tady nejsem nikomu pro srandu!!!
- Matka *(Přichází ze zahrady.)*
- Policista Sepíšeme protokol! *(Z tašky vytáhne blok a propisku.)* Tak jméno.
- Matka Jaké jméno? Čí jméno? Co tu zase chcete?
- Policista *(Otočí se na matku.)* A vaše jméno taky! Všichni jste podezřelí! *(Přistoupí těsně k matce a z bezprostřední blízkosti jí „vmete“ do obličeje.)* Já nejsem žádný nosorožec!!!
- Matka Nosorožec???
- Policista Mám za úkol udržovat ve městě pořádek a vy maříte služební postup!
- Káťa Já že něco mařím? Vy tady maříte! A jestli hned neodejdete, budu si na vás stěžovat!
- Matka Ale no tak! To jistě nebude třeba. Podívejte se, mladý muži, já vás chápu, já vás naprosto chápu! – Dokonce vám věřím, že nejste nosorožec, opravdu! Ale snažte se na oplátku zase pochopit vy nás. Máme tu důležitou návštěvu, měli jsme tu také zahradního architekta a vy nám naše hosty můžete vylekat. Ale to vy byste jistě nechtěl, že ne?
- Policista *(Překvapený matčinou laskavostí.)* Ne, to bych nechtěl, pani.
- Matka Takže teď odejdete a kdybychom vás náhodou potřebovali, zvedneme telefon a zavoláme na číslo 156, ano?

- Policista *(Je úplně „mimo“.)* Rozebíral plot. A potom zmizel. Dva mi zmizeli! To se mi ještě nikdy nestalo! Nikdy!!!
- Matka Ale to nic... Jak dlouho jste u policie?
- Policista První den.
- Matka No vidíte! V tom případě na tom není nic divného, že se vám to ještě nikdy nestalo, co říkáte?
- Policista Vlastně máte pravdu.
- Matka Vyprovodím vás ke dveřím.
- Policista Ale to nejde! *(Míni zmizení zadrženého Radka.)*
- Matka Nebuďte zbytečně skromný. Zasloužíte si, abych vás vyprovodila!
- Policista Děkuju, pani.
- Matka *(Vrací se ode dveří.)* Vidiš? Jde to i bez křiku. Někdy je lepší zkusit to po dobrém.
- Káťa Tedy mami, nechápu, proč už dávno nepracuješ v diplomacii.
- Radek *(Vchází z knihovny.)*
- Matka Pane Pavle! Vy jste byl celou tu dobu vedle?
- Radek Omlouvám se, madam, že jsem nezasáhl, ale...
- Matka Ne, ne, ne! To vy nás omluvte! Ještě nikdy se nám nestalo... A během dneška už podruhé. Je mi to trapné, ani nevíte, jak je mi to líto...
- Káťa Mami, nepálí se něco v kuchyni?
- Matka *(Zhrozí se.)* Paganini!!! *(Zmizí v kuchyni.)*
- Radek On už tu jednou byl?
- Káťa Jo, před chvílí. Zatknul amanta a přivedl ho sem.
- Radek Zatknul?
- Káťa Co se divíš? Tebe taky zatknul! A předtím tu navíc ještě dělal kliky!
- Radek Kliky?!! – Já ti nějak nerozumím. Asi blbnu z hladu.
- Káťa Dočkáš se! Napadá tě ještě něco, co by se mohlo pokazit?
- Radek Ne! Proboha už ne!

- Káťa Předpokládám, že máti se teď zhroutila, protože ten Paganiniho dezert musí být jak briketa, když je cítit až sem. Jediné, co jí může postavit na nohy, je dát jí šanci upéct ten dezert znovu.
- Radek Ale já mám hlad!
- Káťa Tak to ještě vydrž. Řeknu jí, že tě zaujala partitura, kterou jsi našel v knihovně, takže než si ji prostuduješ, upečeme nový. *(Odchází do kuchyně.)*
- Radek *(Klesne na židli, ale hned zase vstává a ze židle zvedá Amantovy klíče od auta.)* Nechal tu klíče od auta!!!
(Ozve se zvonek.)
- Radek *(Jde se podívat, kdo zvoní, ale okamžitě se vrací a horečně si začne hlavu omotávat obinadlem, obléká si župan a pak jde otevřít.)*
- Pavel *(Vchází s Radkem .)* Moc se omlouvám, že vás vyrušuji, chápu, že je to krajně nepříjemné, zvláště ve vašem stavu, ale nechal jsem tu klíče od auta. *(Mluví už dost kousavě a ironicky.)*
- Radek *(Podává mu klíče a gesty naznačuje, že se nic nestalo.)*
- Pavel Děkuji!
- Radek *(Vyprovází ho ze dveří. Jakmile se vrátí, vchází Káťa a jde otevřít.)*
- Radek Už jsem to vyřídil.
- Káťa *(Teprve teď si ho všimne.)* Co tady blbneš?
- Radek Amant tu nechal klíče a vrátil se pro ně. Měl jsem mu je snad předat jako tvůj bratr - ochránce? Zvolil jsem radši hluchoněmou máti. *(Sundává si župan.)* Kristepane!
- Káťa Co je?
- Radek Já jsem ho slyšel!
- Káťa A proč bys ho neměl slyšet?
- Radek Ale ne! Choval jsem se jako že ho slyším!
- Káťa Snad si toho nevšimnul.
(Vejde matka.)
- Matka Kdo to je? Co má tohle zase znamenat? *(Radek už je bez županu, ale celá hlava je ještě zavinutá do obinadla.)*

- Radek *(Huhňá změněným hlasem.)* Velitel mi nařídil, abych se vám okamžitě došel omluvit, pani. Byl jsem z toho tak popletenej, že jsem nedával pozor a srazil mě cyklista. Omlouvám se, už mě tu nikdy neuvidíte. *(Salutuje.)*
- Matka To jste vy? Málem bych vás nepoznala.
- Radek *(Zalehne a začne dělat kliky.)*
- Matka Ale ne, to nemusíte, já vám věřím.
- Radek *(Vstává a obrací se ke Kátě.)* A vám se taky omlouvám, už vám nikdy nebudu říkat pani, slečno. *(Matce)* Nashledanou, slečno. *(Kátě)* Nashledanou, pani. *(Odchází.)*
- Matka Chudák. To je tvoje vina. Ty jsi ho tak vyděsila, že se nechal srazit cyklistou. Určitě má otřes mozku. Pojd' honem na ten dezert, než pan Pavel dočte partituru.
- Káťa Můžeš být klidná. Ten koncert je dvouhodinový.
(Ozve se zvonek.)
- Matka Už zase?
(V zámku zarachotí klíč.)
- Káťa Tahle návštěva má klíče!
- Matka *(Plácne se do čela.)* Emilka! Zapomněla jsem na to jako na smrt. – Volala už před dvěma týdny, že přijede na můj svátek.
- Emilka *(Vtrhne jako velká voda, huláká, jak je charakteristické pro nahluchlé lidi, táhne velkou tašku, velkou krabici, malou krabici a květinu.)* Tak jsem tady, děti!
- Káťa Ahoj teto!
- Matka Emilko! *(Rozpráhne paže.)*
- Emilka Tak tady máš dort, *(Pověsí matce na napřaženou ruku velkou krabici.)* tady parfém, *(Na druhou ruku zavěsí menší krabici.)* a tady kytku. *(Položí ji na stůl, protože matka má ruce už obsazené.)* Všechno nejlepší k svátku! *(Plácne matku po zádech až poposkočí.)*
- Matka Děkuju.
- Emilka Tak co se tu děje? Prchal odsud invalida a cestou si z hlavy strhával obvazy.
- Matka To byl policista, Emilko.
- Emilka Cože?

Káťa *(Velmi nahlas.)* Policista!

Emilka Tak proč neměl uniformu?

Matka Srazil ho cyklista.

Emilka Tak to je divnej policajt.
(Ozve se zvonek.)

Matka Za celý rok máme dvě návštěvy, ale zrovna dnes, když se to nehodí, se s nimi musí roztrhnout pytel! *(Kátě spiklenecky.)* Nejsme doma!

Káťa Neblázni, mami, tetu je slyšet až na ulici.

Matka Dobře, jdi otevřít. *(Čeká, kdo to bude.)*

Policista *(Vejde s dvěma květinami, jednu nacpe matce, druhou Kátě.)* Přišel jsem se omluvit.

Matka Už zase? To zranění se vám zahojilo nějak rychle!

Policista Zranění?

Matka Vám se přeci před chvílí něco stalo, ne?

Policista Mohlo se stát! Ale pak mi velitel jen nařídil, abych se vám okamžitě omluvil.

Matka To už jste říkal.

Policista To už jsem říkal? *(Pauza.)* Neříkal!

Matka Co vám ještě velitel nařídil?

Policista Ještě... Že jinak mě vyhodí. Jsem ve zkušební lhůtě.

Matka Dobře. Kolikrát se nám ještě přijdete omluvit?

Policista *(Je dokonale zmatený.)* Kolikrát byste chtěla?

Matka Já myslím, že dvakrát je tak akorát!!! Dveře tentokrát najdete sám, že ano?

Policista Ano! Jistě! *(Odchází.)*

Emilka Tak kde máte obvazy?

Policista *(Vystrašeně.)* Na služebně v lékárnice.

Emilka *(Zařve.)* Cože?

Policista *(Postaví se do pozoru a řve ještě víc.)* Na služebně v lékárnice!!!

Emilka Tak co řvete? Já vás slyším.

Policista *(Matce – stále ještě v pozoru.)* Dovolte mi odejít!

- Matka Bud'te tak laskav.
- Policista *(Salutuje.) Na shledanou. (Odchází.)*
- Matka Zeptej se pana Pavla, jestli něco nepotřebuje. Myslíš, že mu opravdu nevadí, když se s obědem takhle zpozdíme?
- Káťa Určitě nevadí. Je blázen do muziky. Dokud tu partituru celou nepřečte, vůbec ho nenapadne, že by měl jíst.
- Matka Vzácný muž!
- Emilka Tak já tu kytku přidám sem, jo? *(Květinu, kterou přinesla, přidává do vázy ke květině od Pavla, z níž vyndá obálku, kterou tam zasunul Pavel.)* Stáničko, máš tu nějaký psaní, tady v tý kytce.
- Matka Ukaž! – To je od pana Pavla. Přečtu si ho u pečení. Emilko, pomůžeš mi s dezertem? *(Odejde do kuchyně.)*
- Emilka Tak. A je fuč. Kam šla?
- Káťa Peče dezert.
- Emilka Tak to já jí pomůžu! *(Odchází za matkou.)*
(Ze zahrady opatrně přichází Radek.)
- Radek Už je pryč?
- Káťa Dělá nového Paganiniho.
- Radek Ale ne. Ten Rambo!
- Káťa Ten se moc nezdržel. Ani nechtěl nikoho zatknout. Velitel ho poslal, že se má omluvit.
- Radek Potkal jsem ho na schodech. Báł jsem se, aby mě nepoznal, vzal jsem to radši přes plot. *(Bere si sako a na věšák odkládá obinadlo.)* Kdo tady křičel?
- Káťa Přijela teta Emilka. Skautka, vodačka a traperka. Je nahluchlá, protože jí u hlavy explodoval dělobuch vlastní výroby.
- Radek Teta Emilka. To znamená další komplikaci?
- Káťa A pořádnou! Jestli si dovedeš představit kombinaci povodně, tornáda a právě vybuchlé sopky, dostaneš odvárek ze Slečny Tak.
- Radek Slečny tak?
- Káťa Slečna Tak je její skautská přezdívka.
- Radek Aha. A proč zrovna Slečna Tak?

- Káťa To poznáš sám. *(Podává Radkovi partituru.)* Tady máš tu partituru, co sis chtěl prostudovat.
- Radek Ale já neumím noty!
- Káťa Tak do ní jen koukej.
- Radek Co když se mnou máti bude chtít o tomhle konverzovat? Jako učitelka hudby přece pozná, že se v tom vůbec nevyznám. Vím jen, že polka je na dvě doby a valčík na tři.
- Káťa Stoč hovor jinam. Třeba na nějaký můj koncert. To určitě zabere.
- Radek *(Pokrčí rameny a usedne s partiturou.)*
(Zazvoní zvonek a hned znovu a ještě potřetí. Z kuchyně se vyřítí už rozlíčená matka, zastaví Káťu, která chtěla jít otevřít.)
- Matka Vyřídím to sama!
- Policista *(Vtlačí matku před sebou, Radek se schová za partituru.)* Už jsem tu, pani. Ještě jednou se omlouvám *(Podává jí květinu, potom se otočí na Káťu.)* a vám, SLEČNO, se taky omlouvám, taky ještě jednou.
- Matka Mladý muži, neměl jste ve škole potíže s matematikou?
- Policista No, když mám říct pravdu, pani, tak teda na matiku jsem nikdy moc nebyl.
- Matka Počítejte se mnou. *(Počítá na prstech.)* Jedna... *(Pauza)* Počítejte!!!
- Policista Jedna.
- Matka Dvě... *(Policista se ohlédne po Kátě, jako by u ní hledal vysvětlení.)* No?!!
- Policista Dvě.
- Matka Dobře. Domluvili jsme se, že dvakrát je tak akorát!!! Pamatujete?
- Policista Pamatuju.
- Matka Tři... *(Vyzve policistu jen kývnutím hlavy.)*
- Policista Tři.
- Matka Správně. Třikrát už je moc!!! Rozuměl jste mi teď úplně přesně?
- Policista Ano.
- Matka Odpovězte celou větou!
- Policista Rozuměl jsem vám teď úplně přesně.
- Matka Opravdu?

Policista Opravdu.

Matka Tak se ještě chvilku soustřeďte. Poslední slovo, ano?

Policista Ano.

Matka Ven!!!

Policista Ano.

Matka Veliteli můžete vyřídít, že svou misi jste zvládnul výtečně.

Policista Děkuji. *(Odchází částečně zmaten, ale přesto spokojen, že "splnil misi".)*

Káťa Mami, byla jsi úžasná!

Radek Přidávám se ke slečně Kátě, madam. To byl skutečně obdivuhodný výkon. Excelentní!

Matka Nevadí vám, pane Pavle, že bude oběd později?

Radek Ale vůbec ne, madam! Ani v nejmenším!! *(Mělo by však být jasné, že má strašný hlad.)* Objevil jsem tu partituru, kterou jsem si už dávno přál prostudovat. V takovém případě dostává čas zcela novou dimenzi, protože hudba povznáší ducha někam mimo naše pozemské tělo. *(Očima sleduje partituru a pravou rukou velmi ušlechtilým pohybem diriguje tříčtvrteční takt.)*

Matka Mohu se podívat?

Radek Jistě. *(Gesta dirigující ruky se stávají ještě rozmáchlejší.)*

Matka Káťo, pomůžes, prosím tě, Emilce s dezertem. *(Evidentně chce být s Radkem sama.)*

Káťa Chtěli jsme se Pavlem podívat na tu partituru. *(Snaží se chytit Radkovu ruku a „uklidit“ ji za svá záda, ale nedaří se jí to.)*

Matka Káťo, neodmlouvej a jdi pomoci tetě!

Káťa Ale...

Matka Emilce!

Káťa Ale...

Matka S dezertem!!!

Káťa *(Se vzdorovitou ironií.)* Ano, maminko. *(Při odchodu naznačuje Radkovi, že mu drží palce.)*

Matka Je to ještě dítě, vidíte, pane Pavle?

- Radek *(Nechápe, kam tím matka směřuje, je proto velmi opatrný.)* Myslíte?
- Matka *(Sedá si proti Radkovi a dívá se na něj jako na „svatý obrázek“.)* Nenechte se rušit.
- Radek Ano, děkuji. *(Skloní hlavu k partituře a začne dirigovat tříčtvrteční takt, jako by si hudbu představoval.)*
- Matka *(Naklání se k Radkovi víc a víc, až se přiblíží natolik, že vidí do partitury. To ji ovšem zase rychle srovná a ona teď nechápavě civí na Radka.)*
- Radek *(Všimne si toho a přestane dirigovat.)* Něco se stalo, madam?
- Matka Nic. Jen nechápu, proč dvoučtvrťový takt dirigujete na tři doby.
- Radek *(Pro sebe.)* Dvoučtvrťový takt na tři doby. *(Chvilku, ale opravdu jen chvilku je zmatený.)* Je to moje posedlost magickou trojkou. Podívejte se, madam. Dvoučtvrťový takt, říkáte?
- Matka Ano, dvoučtvrťový.
- Radek Nechte ve své hlavě zaznít tři takty. Jen tři! Třeba zde. *(Ukáže do partitury.)*
- Matka *(Představuje si hudbu a rukou dává dvoučtvrťový takt.)*
- Radek Šest dob, že?
- Matka Ano...
- Radek No jistě, jak jinak! Třikrát dvě doby je šest dob, to je jasné. Ale teď si představte, že to nejsou třikrát dvě doby, ale dvakrát tři doby!
- Matka Prosím?!?!
- Radek Člověk, který má blízko k matematice, si v hudbě hledá nové, neotřelé výklady. Umíte si představit, co muselo běžet hlavou Einsteinovi, když hrál na své housle skladbu, kterou autor napsal v obyčejném dvoučtvrťovém taktu? – Jsem přesvědčený o tom, že bez hudby by neobjevil teorii relativity.
- Matka To je opravdu zajímavá myšlenka...
- Radek Madam, my jsme si tu ukázali prostou záměnu: třikrát dvě doby za dvakrát tři doby, ale teď se znovu zahleďte do té krásné partitury a zkuste ji dirigovat ne jako třikrát dvě nebo dvakrát tři, ale jako **m krát c na druhou**!
- Matka Ehmm...
- Radek I hudba je relativní madam.
- Matka Úžasné. To mě nikdy nenapadlo. *(Náhle jí „zjihnou“ oči a blíží se k Radkovi.)* Ani to mě nenapadlo, že vaše dopisy vlastně patřily mně.

- Radek *(Nechápe.)* Ano?
- Matka Představovala jsem si vás staršího – to už jsem vám říkala, obdivovala jsem vaše dopisy, vaše krásné verše, ale nikdy dříve jsem si neuvědomila, že by mohly patřit mně.
- Radek Vám.
- Matka Kát'a je tak nedospělá... Představte si, že vaše dopisy vyhazovala!
- Radek Skutečně? – To je mi líto.
- Matka Všechny jsem zachránila! Mám je do jednoho schované a vaše básně umím z paměti.
- Radek Opravdu?
- Matka *(Recituje s patřičným patosem.)*
Jako když starý koňák hřibě pohladí
a prsty vplete do heboučké hřívky,
jako když starý houslař skřipky naladí
a jejich tón je překrásný a snivý,
tak stařec vítr čechrá svoje nivy
a rozfoukává vůni po kraji.
- Jako když koně tiše řehtají
a mladá píseň z duše vzácných houslí zní,
na jaře všechny dívky šeptají
a všechny o kráse a o své lásce sní,
když oheň na západě hlásí konce dní.
Koňák a houslař utrou slzu potají.
- Radek Krásné, madam, krásné.
(Vejde Kát'a.)
- Matka Dříve jsem to chápala tak, že vy jste starý koňák a Kát'a hřibě.
- Radek Hřibě...
- Matka Ale dnes jsem prohlédla! Už vím, jak jste to myslel.
- Radek Ano?
- Matka „A mladá píseň z duše vzácných houslí zní...“ – To jste napsal tak krásně, tak citlivě...
- Radek Ale já jsem...

- Matka Už dlouho jsem sama... Vůbec jsem nečekala, že by muž jako vy...
(Káťa konsternovaně sleduje matčin „hon na Radka“. Radek k ní vysílá prosebné pohledy.)
- Matka Manžel mě opustil kvůli slečně o dvacet let mladší. Měla jsem mu to za zlé a najednou jsem v podobné situaci. Vždyť byste mohl být mým synem.
- Radek Ano. To ano, madam. Synem!
- Matka Teprve dopis, který jste mi dnes dal v květině, mi otevřel oči.
- Káťa *(Bouchne dveřmi.)* Mami, teta Emilka tě nutně potřebuje v kuchyni.
- Radek *(Úlevně.)* V tom případě vás nesmím déle zdržovat, madam. Zatím si dočtu tu partituru.
- Matka Ach ano! Vždyť já jsem vás vyrušila! To bys, Káťo, nevěřila, jaký progresivní přístup k hudbě mi pan Pavel ukázal.
- Káťa *(Ironicky.)* Opravdu?
- Matka Čte hudbu očima Alberta Einsteina! *(Radkovi.)* Velmi zajímaví!
- Emilka *(Vejde s mísou v ruce.)* Tak Stáničko, já nevím, jak děláš tu ořechovou náplň!
(Vrazí mísu matce do ruky.) Nazdar, mládenče! *(Podá Radkovi ruku a málem z něj vytřepe duši, jako správná skautka nezapomene na „zalomení“.)*
- Matka To je teta Emilka. Velká skautka a kormidelník, kterého se bojí každý háček.
- Emilka Tak tohle zvládnou sama, Stáničko. Ty jdi připravit tu náplň!
- Matka *(Odchází kolem Radka a "nenápadně" na něj našpulí rty.)*
- Emilka Tak to je tvůj mládenec, Káťo?
- Káťa Abych řekla pravdu, teď zrovna si tím nejsem úplně jistá.
- Radek Co blázníš, prosím tě?
- Emilka Tak skautíci, s pravdou ven. Něco mi tu nehraje. Ten první policajt se zafačovanou hlavou, tos byl ty!
- Radek Jak jste to poznala?
- Emilka Cože?
- Káťa Říkala jsem ti, že teta špatně slyší.
- Radek *(Hlasitě.)* Jak jste to poznala?
- Emilka Boty!!! *(Pauza.)* Tak poslouchám! Co se tu děje?
- Káťa To je na delší vysvětlování, tetičko.

- Emilka Tak povídejte, času máme dost. *(Vytáhne lulku a chce si ji zapálit.)*
- Káťa Teto! Tady ne! Máti by se zbláznila.
- Emilka Tak my to pudeme probrat na zahradu a ty, Káťo, pomůžeš Stáničce s tou bábovkou.
- Káťa Teto! To je mamčina největší specialita! Dezert podle Paganiniho!!
- Emilka Tak Paganini, jo? – Těsto je jako na normální bábovku. *(Odtáhne Radka do zahrady.)*
- Matka *(Přichází ve sváteční „beethovenovské“ zástěře.)* Kde je teta? A pan Pavel?
- Káťa Šli kouřit.
- Matka Snad ho Emilka moc nevyděsí. Pomůžeš mi s pečením?
- Káťa Co kdybys místo dezertu nakrájela dort od tety?
- Matka Chtěla jsem, než jsem si uvědomila, kdo je naše teta. Ten její dort je ve skutečnosti uzená kýta.
- Káťa A parfém?
- Matka Rum.
- Káťa Já jí vlastně závidím, mami.
- Matka Já také.
- Káťa Ty že závidíš tetě Emilce?
- Matka Vždycky měla čisté svědomí.
- Káťa A ty snad nemáš čisté svědomí? *(Naráží na matčino chování k Radkovi, jehož byla před chvílí svědkem.)*
- Matka *(Vzdychne.)* Pojď na ten dezert. Musím ti něco vysvětlit a myslím, že u pečení mi to půjde lépe.
- Káťa No to jsem opravdu zvědavá! *(Odejdu.)*
(Ozve se zvonek.)
- Matka *(Jde otevřít, přivádí Pavla.)* Pan Pavel je v zahradě, pane architekto, dojdu pro něj. *(Chce odejít do kuchyně.)*
- Pavel Neodcházejte, paní Stáňo, prosím vás!
- Matka *(Zastaví se a udivena Pavlovou troufalostí se otočí.)*
- Pavel Musím vám něco vysvětlit. Obávám se, že jste se dnes stala obětí určité... jistě ne špatně míněné... manipulace.

- Matka Nerozumím vám.
- Pavel *(Poklekne, zpod saka vytáhne rudou růži a podá ji matce.)*
Stonkem růže napíšu ti báseň
do písku pláže Moře čekání.
Příboj smíchu smaže mé vyznání.
Foukneš do odkvetlé pampelišky
(Matka při jeho recitaci vytáhne ze západří dnešní dopis a pokračuje.)
- Matka a bílá smítka (moje něžná slůvka)
se rozprchnou a letí z výšky ...
(Začne omdlévat.)
- Pavel *(Přiskočí a zachytí ji.)* Stalo se vám něco?
- Matka *(Probere se.)* Naštěstí nestalo. Ale mohlo se stát! Tohle si s nimi vyřídím!
S oběma!!!
- Pavel Paní Stáňo, když už jsem se stal – a věřte, že nedobrovolně – součástí téhle hry, nechte mě dohrát ji do konce.
- Matka No prosím, máte zrovna příležitost. Váš „dvojník“ se vrací ze zahrady s Emilkou.
- Pavel A slečna Kateřina?
- Matka Pošlu ji sem. *(Nasupeně odchází do kuchyně.)*
- Pavel *(Schová se do knihovny.)*
(Ze zahrady přichází Emilka s Radkem.)
- Emilka Tak se neboj, sokolíku. Já to Stáničce vysvětlím.
- Káťa *(Přichází z kuchyně.)* Tetičko, máti tě nutně potřebuje v kuchyni.
- Emilka Tak jdeme všichni!
- Káťa Kladla mi na srdce, že máš přijít sama. Prý má pro tebe nějaké překvapení.
- Emilka Tak dneska už mě nepřekvapí nic! *(Odejde do kuchyně.)*
- Pavel *(Objeví se ve dveřích knihovny a zakašle. Káťa s Radkem se prudce obrátí a překvapením ztuhnou.)*
- Radek *(Popadne židli.)* Už je tady zase. Zase ti chce ublížit. Teď už ho vážně zabiju! *(Se zdviženou židlí se blíží k Amantovi.)*
- Káťa Radečku, ten pán je přeci zahradní architekt.

- Pavel Uklidněte se, mladíku. A vy ze mě, slečno Káťo, přestaňte dělat zahradního architekta.
- Káťa *(Rezignuje.)* Posad'te se, pane Pavle.
- Pavel Když jsem se nechal bezdůvodně zatknout, stal jsem se dobrovolně zahradním architektem, zkrátka když už jsem přistoupil na to, že se stávám součástí hry, které vůbec nerozumím, myslím, že mi teď dlužíte vysvětlení.
- Káťa Ano, jistě. Co chcete vědět?
- Pavel Kdo byla ta dáma, která mě tu ohrožovala nožem? Že by psychicky narušená kuchařka? Také má chorobnou touhu ochraňovat vás?
- Káťa *(Poslední pokus vymotat se.)* Ne. To... to je... to je...
- Pavel *(Baví se)* Já vám pomohu. – Paní matka.
- Káťa *(Sklopí hlavu.)* Ano.
- Pavel A kdo je tady ten mladík – alias těžce zraněná matka? *(Z věšáku vezme župan a obinadlo a hodí je Radkovi.)* Psychicky nemocný bratr Radeček asi také nebudete, že?
- Radek Ne. Já jsem Radek Bludík a Káťa je MOJE dívka, pane Pavle. Byli bychom oba rádi, kdybyste to respektoval a opustil tento dům. Okamžitě a navždy!
- Pavel *(Ztuhne a překvapeně na Radka zírá.)*
- Káťa Až Radek dostuduje, chceme se vzít.
- Pavel *(Vytřeštěně stojí, neschopen slova, Káťa ani Radek nechápou proč.)*
- Radek Proč na mě tak zíráte?
- Pavel Radek Bludík?!
- Radek Ano.
- Káťa Tentokrát mluvíme pravdu, pane Pavle.
- Pavel Studuješ ekonomii.
- Radek *(Teď je pro změnu překvapený Radek.)* Ano.
- Pavel Pátým rokem.
- Radek Ano, pátým.
- Pavel Máš těsně před státnicemi.
- Radek Mám, ale jak můžete vědět...
- Pavel *(Zavře oči, chytí se za srdce a začne se potácet.)*

- Radek *(Zachytí ho a posadí na židli. Rozhalí Pavlovi sako, povolí kravatu, rozepne mu košili a rozhalí ji. Náhle ztuhne a naprosto konsternovaný dopadne na vedlejší židli s očima vytřeštěnýma na Pavla, neschopen jediného slova.)*
- Káťa Radku! Radku!!! Co se stalo? Co je ti?
- Radek *(Ukazuje na Pavlovu hrud'.)* Piha.
- Káťa Piha? Jaká piha?
- Radek Piha!!!
- Káťa *(Podívá se na Pavlovu rozhalenou hrud'.)* No jo, má podobnou pihu jako ty...
- Radek Podobnou?!!! *(Rozhalí svoji košili.)*
- Káťa *(Dívá se z jedné pihy na druhou, potom se narovná, chvíli stojí strnule a pak dosedne na židli. Všichni tři sedí a nepřičetně hledí před sebe, oba muži mají odhalenou hrud'.)*
- Matka *(Vejde.)* Mohu vás pozvat ke stolu? *(Všimne si strnulé trojice, hlavně obou polosvlečených mužů.)* Co se tady dělo? *(Pauza, ostře.)* Tak vysvětlí mi někdo, se tu stalo?!!! *(Pauza.)* Kateřino!!! *(Zdvihne ji ze židle a zatřepe s ní.)* Všechno mi řekni! Po pravdě!!!
- Káťa *(Ještě se pořádně neprobrala a jen ukáže směrem k oběma rozepnutým mužům.)* Piha!
- Matka Cože? Jaká piha?!! *(Podívá se oběma mužům na mateřská znaménka.)* Oni jsou... *(Začne omdlávat a ztěžka dosedne na uvolněnou židli s očima stejně vytřeštěnýma.)*
- Emilka *(Vejde z kuchyně.)* Tak co je? Už to dávno stydne na stole!
- Radek *(Probere se.)* Jídlo!!! *(Odpotácí se do kuchyně.)*
- Emilka *(Chvíli nechápavě sleduje Matku, Káťu a Pavla a potom zařve ještě víc.)* Tak jdeme! Nebo nám vystydne oběd!!!
- Pavel *(Probere se, zapne si košili, upraví kravatu, zapne sako a obřadně přistoupí k Matce.)* Paní Stáňo, dovolte, abych vás požádal o ruku...
- Matka *(Vstane, pořád ještě jakoby ve snách, i když teď z jiného důvodu než před chvílí.)* Ano!!!
- Pavel ... vaší dcery Kateřiny...
- Matka Ne!!!
- Pavel ... pro svého syna – Radka Bludíka.

Matka Ano.

Pavel *(Nabídne Matce rámě a společně odcházejí za Radkem.)*

Káťa *(Bez pohnutí civí za Matkou a Pavlem.)*

Emilka Tak pojd', jdeme za nima.

Káťa *(Ani se nepohne.)*

Emilka Tak co ti je? *(Zatřese s ní.)* Káťo!!!

Káťa *(Stále je mimo.)* Řekla ANO?

Emilka Tak něco si tu špitali. Ale já jsem je neslyšela!

Káťa Řekla ANO?

Emilka Tak to s nima probereme u jídla, pojd'! *(Obě odcházejí do kuchyně.)* Já už tady ničemu nerozumím!

EPILOG

(Uprostřed pokoje stojí Emilka, sleduje čilý ruch a neví, čeho by se chytla.)

Radek *(Ve velkém spěchu přeběhne směrem z kuchyně do knihovny, na sobě má kalhoty a košili, kterou si právě zapíná. Téměř okamžitě se vrací a cestou si obléká sako. U zrcadla zjistí, že nemá kravatu a spěchá znovu do kuchyně. U dveří do kuchyně se potká s Kátou, která přináší květiny a je velmi svátečně oblečena.)*

Káťa Prstýnky máš?

Radek Mám. *(Zajde do kuchyně.)*

Káťa *(Naaranžuje květiny a vrací se do kuchyně, ve dveřích se potká s Radkem, který si cestou váže kravatu.)* Doklady máš?

Radek Mám!! *(Sako má už oblečené, jde k zrcadlu a váže si kravatu.)*

Káťa A prstýnky?

Radek Kát'o!!! Všechno už jsem ti ukazoval! Doklady dokonce dvakrát!!!

Káťa Promiň, jsem strašně nervózní. *(Odejde do kuchyně.)*

Radek *(Stojí u zrcadla a váže si kravatu, náhle vztekle zakřičí.)* Já mám ten uzel pořád nakřivo!

Emilka *(Konečně něco slyšela a spěchá Radkovi pomoci.)* Tak ukaž, sokolíku, já ti to narovná. *(Bojuje s uzlem tak vehementně, že Radka skoro uškrtní.)*

Radek Tetičko, tetičko dost! *(Lehce přiškrčený jen sípá.)* Já bych ten dnešek rád přežil ve zdraví.

Emilka Tak tohle nezvládnou. Zlatá dračí smyčka! („Šeptem“, aby je neslyšel někdo „nepovolaný“.) Nechceš trochu parfému na kuráž? *(Z kapsy vytáhne placatku s rumem.)*

Radek Děkuju tetičko, jste hodná, ale já teď potřebuju spíš tu kravatu.

Emilka Tak to musí Káťa. Já si zatím na zahradě bafnu. *(Vyndá fajfku, strčí ji do pusy a odchází do zahrady.)*

Káťa *(Přichází z kuchyně, nese košíček s myrtou.)*

Emilka Kravata! *(Ukáže Kátě na Radka, ve dveřích se otočí a pantomimicky mu placatkou ukazuje, že má za ní přijít na panáka.)*

Káťa Ukaž. *(Upraví mu uzel.)* Myrtu! *(Připevní mu na klop kytičku myrty.)*

Emilka *(Ze zahrady.)* Ha!!!

Káťa To je Emilka?

Emilka *(Ze zahrady.)* Tak pojď, ty srabe!!!

Káťa Co se děje?

Emilka Ááá! – Tak co, bojíš se?

Radek Emilka mě zve na parfém.

Káťa *(Volá do zahrady.)* Radek teď nemá čas!

Emilka *(Ze zahrady.)* Ha!!! Ha!!! Ha!!!

Matka *(Vchází slavnostně oblečená s Pavlem. Obrátí se na Radka.)* Doklady máš?

Emilka *(Ze zahrady.)* Tak ty nedáš pokoj?

Matka *(Otáčí se a hledá Emilku.)* Vždyť se jen ptám. *(Hledá Emilku.)* Kde je Emilka?

Káťa Na zahradě.

Matka Na zahradě?!! – Jak to, že nás slyší? *(Znovu Radkovi.)* Máš ty doklady?

Radek *(Naštvaně vytáhne doklady z kapsy a ukáže je.)* Mám! Mám!! Mám!!!

Pavel Proč se rozčiluješ?

Radek Ukazuju je už potřetí!

Emilka *(Ze zahrady.)* Ha!!! Tak co, srabe, stačilo ti to třikrát?

Matka To opravdu nechápu. Jak nás může slyšet?

Emilka *(Ze zahrady vleče policistu. Jeho uniforma je roztržená, na oku má obrovský monokl, nos má zkrvavený a ruce má před sebou spoutány vlastními pouty.)*
Tak už ho vedu!

Matka Co to má znamenat? Co jste dělal na naší zahradě?

Policista Prováděl jsem vyšetřování. A tenhle chlap...

Emilka Cože?!!!

Policista *(Postaví se do pozoru, pokud mu to jeho spoutání a zranění dovolí.)* Prováděl jsem vyšetřování! A tenhle chlap...

Emilka Já ti dám chlap! *(Postaví se do postoje zkušeného karatisty.)* Ha!!! *(Policista se v rámci svých omezených možností kryje před dalším úderem.)*

Káťa Chlap? – To je přece naše teta Emilka!

Policista Neni. Kouří fajfku! – A to ho prozradilo!!! Je to chlap.

- Matka Máte pravdu, že kouří fajfku, ale i tak je to Emilka.
- Policista Neni. Pije rum! – A to ho prozradilo!!! Je to chlap!
- Káťa To ještě nic neznamená. I když pije rum, je to teta Emilka.
- Policista Neni!!! Podívejte se, jak mě zřídil. – A to ho prozradilo!!! Je to chlap!!!
- Pavel Milý pane, i když všichni vidíme, že váš nos dostal pořádný zásah, musíte se smířit s tím, že vám napráskala Emilka.
- Policista *(Vyvalí na Pavla oči a ukáže na něj spoutanýma rukama.)* Podezřelý!
- Radek *(Skvěle se baví se, osloví policistu z druhé strany.)* Co jste říkal?
- Policista *(Vyvalí na Radka oči ještě více a ukáže na něj spoutanýma rukama.)* Podezřelý!!! *(Teď už nerozumí vůbec ničemu. Ohmatává si nos, přejde k zrcadlu a „studuje“ svůj zdevastovaný obličej.)*
- Emilka Tak co do toho zrcadla tak civíš, sokolíku?
- Policista *(Osahává si bolavý nos.)* Zdálo se mi, že se ze mě stává nosorožec. *(Udiveně.)* Ale v zrcadle vidím policistu! *(Kátě.)* Už zase, pani. Na shledanou. *(Odchází do zahrady.)*
- Káťa *(Zastaví ho.)* Dveře jsou na druhé straně.
- Policista Pochopitelně. *(Matce.)* Na shledanou, slečno. *(Odejde dveřmi.)*
- Matka Co to mělo znamenat? Můžeš nám to vysvětlit, Emilko?
- Emilka Tak se nedivte, nechtěl si dát říct po dobrém. *(Předvede krásný kop na imaginární hlavu policisty.)* – Asi má zase otřes mozku, to je hned!
- Pavel Myslím, že bychom měli vyrazit, než si přivede posily. *(Nabídne rámě Emilce.)*
- Emilka Tak moment!!! *(Vytáhne z batohu dlouhý závoj z maskovací sítě, nasadí si ho na hlavu a přes Pavla přehodí maskáčovou celtu jako pláštěnku.)* Tak! Teď ti to sluší! *(Zavěsí se do Pavla.)* Tak jdeme, na co čekáme?

TMA - KONEC